

Mái Tóc Mái Nhà

Mái tóc...như mái nhà! Hồi đó, Ba hay nói / khi Ba nghe Mẹ gọi: "Anh đến gần bên em!"

Ba tung tóc Mẹ lên / Ba vuốt tóc cho Mẹ / Ba lau những giọt lệ / những ngày Ba đi xa...

Ba nói: "Tóc là Nhà! Nhà nào cũng có mái. Em nhớ thời con gái, em đã "quyến rũ" anh?"

Ôi mái tóc em xanh! Mái nhà tranh, đồng ruộng, mỗi khi nắng chiều xuống, khói lam mờ hoàng hôn...".

Ba nói thật dễ thương / giống như là Ba hát. Mẹ hôn Ba...nhàn nhạt: "Anh nói như chiêm bao!"

Chuyện đó, chuyện hồi nào...Hôm nay em chải tóc. Một mình em ngồi khóc: "Sao anh không về thăm?"

Ôi đã biết bao năm, Quê Hương mình...vậy đó! Người đi trong sóng gió, người ở chải tóc sông!

Tóc rụng. Một sợi buồn. Tóc còn, buồn chất ngất...Nhiều hôm đứng, gió lật / em không thềm chải xuôi...

Em đợi chờ anh thôi! Bởi vì tóc là mái...Em cũng thời con gái, mái nhà anh núp mưa!

Biết bao nhiêu bài thơ, anh làm, em cất đó...Em chờ ngày lộng gió...em gửi qua đại dương!

Anh ơi em rất buồn, tóc dài theo ngày tháng. Em không người lãng mạn...nhưng gió cứ hay đùa

Tóc em vào bến bờ...rồi tóc em lãng đãng...khói lam chiều loáng thoáng...anh nhớ về nha, anh!

Trần Vấn Lệ